

подаючи йому український переклад Шекспірових творів

Народе без пуття, без честі і поваги,
Без правди у звітах предків диких,
Ти, що постав з безумної одваги
Гірких п'яниць та розбишак великих!

Єдиний скарб у тебе — рідна мова,
Заклятий для сусідського хижацтва:
Вона твого життя міцна основа,
Певніша над усі скарби й багатства.

Се голос лучних предків з домовини,
Тих душ святих, що марно погибали
У злигоднях Великої Руїни,
Котру старці твоїм тріумфом звали.

О варваре! покинь тріюмфувати,
Та зчервоній од сорома тяжкого:
Що всі сусіде мають що назвати,
А ти своїм не назовеш нічого.

Що захопив єси серед руїни,
Забрав усе великий твій добродій;
Жене тебе неволя з України,
І з рідним словом тулишся мов злодій.

На ж зеркало всесвітнє, визирайся,
Збагни, який ти азіат мізерний,
Своїм розбоєм лютим не пишайся,
Забудь навіки путь хижацтва скверний
І до сем'ї культурників вертайся.